

Arrest

nr. 325 723 van 24 april 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten.

Op 15 maart 2023 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 maart 2024 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 16 mei 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, sjjiitisch moslim en hazara te zijn. U werd geboren in de stad Quetta van de provincie Balochistan. U leefde heel uw leven lang in Mari Abad van de stad Quetta. U kende persoonlijk geen problemen, maar als hazara en sjjiitisch moslim voelde u zich een doelwit door onder andere de vele aanslagen in uw regio. Hierdoor besloot u in 2015 het land te verlaten. U reisde illegaal met de hulp van een smokkelaar. In november 2015 kwam u aan in Zweden en diende u tweemaal een asielaanvraag in, onder de Afghaanse nationaliteit. Op 11 mei 2023 kwam u aan in België en diende een asielaanvraag in op 15 mei 2023 met de Pakistaanse nationaliteit. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer, allemaal kopieën: uw schoolattest, uw geboorteakte, uw studentenkaart, de identiteitskaart van uw vader en moeder, familiecertificaat en uw examenrapporten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Aan het begin van het persoonlijk onderhoud gaf u aan dat u hoopt dat de tolk u goed kon verstaan omdat u spreekt met een hazaragi accent uit Quetta (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, 28 maart 2024, p. 2-3). Er werd benadrukt dat indien de tolk hieromtrent problemen zou ondervinden dat hij zeker extra informatie zou vragen (CGVS, p. 3). Dit deed de tolk ook, waardoor dit geen probleem vormde voor uw persoonlijk onderhoud.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Zo slaagt u er tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS niet in uw Pakistaanse nationaliteit aannemelijk te maken.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er kan immers oprecht getwijfeld worden bij uw bewering een Pakistaanse hazara uit Quetta te zijn. Vooreerst kan er niet voorbij gegaan worden aan de vaststelling dat u zich al verschillende jaren en dit in verschillende Europese landen bediend heeft van andere identiteiten, iets dat u ook toegeeft gedaan te hebben. Zo diende u tot tweemaal toe in Zweden een asielaanvraag in onder de Afghaanse nationaliteit en met een andere naam, nl. R.A.W. en een andere geboortedatum (CGVS, p.12-13, zie document Migrationsverket 29 mei 2023, p. 1). U zou zich voorgedaan hebben als een Afghaan aangezien jongens zeiden dit te doen, indien niet zou u gedeporteerd worden (CGVS, p. 12). Opgemerkt dat het opgeven van een andere nationaliteit een aanzienlijke actie is nadat enkele jongens u dit vertelden zei u dat u niets wist over de asielprocedure en dat u niet van plan was om langer in Zweden te blijven en dat u na het verkrijgen van verkeerde informatie u dit zei (CGVS, p. 12). Het mag duidelijk zijn dat dit geen afdoende uitleg is om de drastische beslissing om een andere nationaliteit op te geven te verklaren. Dat u verklaarde niet lang in Zweden te blijven, maar toch een tweede asielaanvraag indiende, onder opnieuw dezelfde naar uw bewering frauduleuze identiteit, doet deze verklaring des te meer teniet. Ook omtrent uw geboortedatum die u opgaf in Zweden, namelijk 9 oktober 1999 (document Migrationsverket, p. 1) verklaarde u dat u deze gaf aangezien u niets van documenten bij had en niet als doel had om daar langer te blijven (CGVS, p. 13) wat zoals aangetoond geen afdoende verklaring is. Omtrent de namen die u gebruikte werd u overigens eerst voor het CGVS gevraagd of u bekend staat onder andere namen of u ooit een andere heeft gebruikt waarop u dit ontkende (CGVS, p. 11). Er werd u nogmaals een kans gegeven met de vraag of u dit ooit deed buiten België waarop u opnieuw ontkende (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met het gegeven dat u in Zweden een andere naam heeft opgegeven bleef u vasthouden dat u dezelfde naam had doorgegeven (CGVS, p. 11). Pas nadat erop werd gewezen dat u de naam R. gebruikte in Zweden zei u dat dit klopt, maar dat dit uw familienaam is die in Pakistan bijna nooit wordt gebruikt (CGVS, p. 11). Gewezen dat u in België enkel bekend staat als A.W. zei u dat het is omdat er op de documenten nergens R. staat (CGVS, p. 11). U zei dat in Zweden een paar keer werd gevraagd om de familienaam op te geven waarna u R. opgaf (CGVS, p. 11). Het is dan ook bevreemdend dat u dit niet in België deed aangezien ook hier naar de familienaam wordt gevraagd. U heeft dus minstens sinds 2015 moedwillig en bewust geprobeerd om de Europese asielinstanties te misleiden, niet enkel over uw naam of geboortedatum, maar ook over uw nationaliteit. De vaststelling dat u deze leugens gedurende meerdere jaren volhield ondermijnt reeds in ernstige mate de oprechtheid van uw verklaringen. Dat u zich nu, bij uw verzoek tot internationale bescherming in België plots als Pakistaan uitgeeft, is moeilijk aanvaardbaar, temeer u uw nieuwe nationaliteit niet ontegensprekelijk wist aan te tonen.

Zo wist u vooreerst, ondanks uw bewering een Pakistaanse staatsburger te zijn, geen Pakistaanse identiteitskaart neer te leggen. Hiernaar gevraagd zei u dat u die niet had aangevraagd omdat de veiligheid in uw dorp niet goed was, mensen die in het verleden naar dat kantoor gingen waren niet teruggekeerd en uw vader gaf u niet de tijd om deze aan te vragen (CGVS, p. 4-5). Wat betreft uw vader is het bevreemdend dat hij u niet de tijd gaf, maar u wel twee jaar lang als meerderjarige in Pakistan zou vertoeven zonder identiteitskaart (u verklaarde immers in 2015 vertrokken te zijn, toen u naar eigen zeggen 20 jaar was en dus al enkele jaren recht had op een identiteitskaart). Indien de veiligheid niet goed was om een identiteitskaart te vragen is het opvallend dat u wel de kopieën van de identiteitskaarten van uw vader en moeder kon neerleggen. Gevraagd hoe het komt dat zij wel in het bezit konden zijn van een identiteitskaart verklaarde u dat zij dit in het verleden hadden aangevraagd toen de veiligheid goed was, maar dit niet het geval was in uw tijd (CGVS, p. 9). Uit de identiteitskaart van uw vader blijkt dat hij op 11 november 2014 (terwijl u het land verliet in 2015) het wel aandurfde om een identiteitskaart aan te vragen (CGVS, p. 9). Evenzeer vroeg uw moeder een Pakistaanse identiteitskaart aan op 13 november 2018 (CGVS, p. 9). Dat uw vader wel een identiteitskaart kon aanvragen, enige tijd voor uw vertrek uit Pakistan in 2015 en op een ogenblik dat u al meerderjarig was en dus ook een identiteitskaart kon verkrijgen, breekt het geloof in uw verklaringen verder af.

U legde geen andere documenten neer die uw identiteit zouden kunnen aantonen. Wat betreft uw schoolattest en studentenkaart moet worden opgemerkt dat de foto die er op staat van een veel jonger persoon dan u bent, waardoor u niet kunt aantonen dat dit document over u zou gaan. Bovendien kan een kopie steeds onderhevig zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, waardoor de authenticiteit nooit gegarandeerd kan worden. Wat betreft de overige documenten (geboorteakte, familiecertificaat, examenrapport) staat op geen enkele van deze documenten een foto waardoor u niet eens kunt aantonen dat deze documenten daadwerkelijk over u zouden gaan. Bovendien staat de naam A.W. geschreven, maar kunt u niet aantonen dat u dit bent. Voorts betreft het enkel kopieën die op zich al weinig bewijswaarde hebben. Voor al deze documenten moet ten slotte worden gewezen op informatie waaruit blijkt dat gezien de heersende corruptie in Pakistan, allerlei soorten documenten vervalst kunnen worden wat het geloof in de authenticiteit van Pakistaanse documenten sterk ondermijnt (zie blauwe map).

Bovendien zijn er tegenstrijdigheden op te merken in uw verklaringen enerzijds in België, maar ook in Zweden. Gevraagd welke documenten, foto's of andere zaken u had neergelegd bij uw asielaanvraag in Zweden vertelde u dat u niets had voorgelegd (CGVS, p. 20-21). Concreet gevraagd of u

identiteitsdocumenten had neergelegd zei u hierop neen (CGVS, p. 21). Uit uw asielaanvraag in Zweden blijkt echter dat u een document van de Afghaanse ambassade in Zweden had voorgelegd (zie blauwe map – verklaring A). Opnieuw legt u leugenachtige verklaringen af en probeerde u de asielinstanties te misleiden wat vanzelfsprekend een negatieve indicatie heeft op uw geloofwaardigheid. Indien u nu in België de waarheid wil vertellen omtrent uw Pakistaanse nationaliteit betekent dit dat u het in Zweden aandurfde om een vals Afghaans document neer te leggen wat een negatieve implicatie heeft op de geloofwaardigheid van de documenten die u nu voorlegt. Ook uw verklaringen over uw familiesamenstelling zijn allerm minst consistent en bevatten meerdere tegenstrijdigheden. Zo verklaarde u bij DVZ twee broers en één zus te hebben die verblijven in Quetta (Verklaring DVZ, 22 mei 2023, vraag 19, p. 9) terwijl u op het CGVS vertelde dat u in totaal vier broers heeft (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom u deze twee broers niet eerder heeft vermeld bij DVZ zei u dat uw vader had gezegd om ze niet te vermelden aangezien u niets over hen wist omdat ze vermist zijn en dat u het moeilijk vindt om hierover te praten (CGVS, p. 16). Uw twee broers zijn vermist sinds 2022 (CGVS, p. 15). Het mag duidelijk zijn dat deze verklaring geen steek houdt omdat u in Zweden, jaren voor uw twee broers vermist zijn, verklaarde dat u één broer en één zus heeft (zie blauwe map – verklaring B). Omtrent uw familiesamenstelling legde u dus drie verschillende tegenstrijdige verklaringen neer waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan het familiecertificaat dat, zoals hierboven aangetoond, reeds een beperkte bewijswaarde had. Hierdoor ontstaat dan ook de oprechte twijfel of u uw verklaringen niet aanpaste doorheen de tijd om deze te laten kloppen met de informatie die staat op het familiecertificaat wat opnieuw een negatieve indicatie is omtrent de geloofwaardigheid van de door u verklaarde identiteit.

Gezien uw gebrek aan duidelijke identiteitsmiddelen en daar u, gezien de frauduleuze verklaringen die u over identiteit in het verleden aflegde, werd u erop gewezen dat u nood heeft aan ontegensprekelijke identiteitsdocumenten (CGVS, p. 21). Hierop zei u dat u alle documenten al reeds heeft afgegeven, u het B-form of familiecertificaat zal bezorgen en dat u geen identiteitskaart heeft en begon u te praten over uw broers (CGVS, p. 21). U vroeg zich ook af welke documenten u moet geven om dit te bewijzen (CGVS, p. 21). Hierop werd gezegd alle documenten die uw identiteit, reisweg of problemen kunnen aantonen (CGVS, p. 23). U gevraagd achter een paspoort, ook een doorslaggevend identiteitsmiddel, gaf aan nooit over een paspoort beschikt te hebben (CGVS, p. 9-10). Dat uw neergelegde documenten uw nationaliteit en identiteit niet kunnen ondersteunen werd hierboven reeds aangetoond. U bent dus niet in staat om uw nationaliteit en identiteit aan te tonen, ook niet nadat u op het belang hiervan werd gewezen.

Tenslotte stelde het CGVS u de vraag of u contact had opgenomen met de Pakistaanse ambassade om daar identiteitsdocumenten te bekomen waarop u zei dat u dit niet heeft gedaan (CGVS, p. 10-11). Gevraagd naar de reden hiervoor zei u omdat u illegaal naar hier bent gekomen de ambassade u dit niet zou geven en er veel vragen zouden worden gesteld waarop u zou moeten antwoorden waarna ze u misschien zouden deporteren (CGVS, p. 11). Uw advocaat gaf aan dat een verzoeker om internationale bescherming de autoriteiten van het land van herkomst niet mag contacteren omdat anders de vrees niet reëel zou zijn (CGVS, p. 31). U gaf echter aan nooit een persoonlijk probleem te hebben gehad met uw autoriteiten en verwijst naar de algemene situatie voor hazara's in Pakistan (CGVS, p. 24) waardoor de vraag of u contact kan opnemen met de Pakistaanse ambassade, niet onredelijk is.

Daar uw beweerde problemen als Hazara onlosmakelijk verbonden zijn aan uw huidige bewering een Pakistaans staatsburger te zijn, kan ook hier geen geloof meer worden gehecht. U haalde overigens aan geen persoonlijke problemen gekend te hebben, maar verwees enkel naar een zeer algemene vrees (CGVS, p. 24).

Daar u geen zicht wens te geven op uw herkomst, identiteit en nationaliteit, kan het CGVS uw vrees bij terugkeer en uw nood aan subsidiaire bescherming niet correct inschatten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en

terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. De aanvullende nota

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verzoeker een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan hij de volgende stukken toevoegt:

- “1. *Identiteitsdocumenten van haar vader en moeder (met vertaling) waar ook hun verblijf in Quetta op vermeldt staat (stuk 1)*
2. *Schooldocumenten van verzoekende partij 2012,2013,2014 van H. S. H. S. Quetta (met vertaling) (stuk 2)*
3. *Geboorteakte van verzoekende partij waaruit blijkt dat zij in Quetta geboren is (met vertaling) (stuk 3)*
4. *Attest van gezinssamenstelling (met vertaling) (stuk 4)*
5. *Certificaat van het school dd. 2012 omdat cliënt heeft deelgenomen aan een crickettornooi (met vertaling) (stuk 5)*
6. *Schoolcertificaten van het 5e tot 8e middelbaar van verzoekende partij (met vertaling) (stuk 6)*
7. *Studentenkaart verzoekende partij 2013-2015 (stuk 7)”*

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde

elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker verklaart in Pakistan te worden geviséerd omwille van zijn etnische origine als Hazara en omwille van zijn sjiitische geloofsovertuiging. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

6.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden Pakistaanse nationaliteit. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“Er kan immers oprecht getwijfeld worden bij uw bewering een Pakistaanse hazara uit Quetta te zijn. Vooreerst kan er niet voorbij gegaan worden aan de vaststelling dat u zich al verschillende jaren en dit in verschillende Europese landen bediend heeft van andere identiteiten, iets dat u ook toegeeft gedaan te hebben. Zo diende u tot tweemaal toe in Zweden een asielaanvraag in onder de Afghaanse nationaliteit en met een andere naam, nl. R.A.W. en een andere geboortedatum (CGVS, p.12-13, zie document Migrationsverket 29 mei 2023, p. 1). U zou zich voorgedaan hebben als een Afghaan aangezien jongens zeiden dit te doen, indien niet zou u gedeporteerd worden (CGVS, p. 12). Opgemerkt dat het opgeven van een andere nationaliteit een aanzienlijke actie is nadat enkele jongens u dit vertelden zei u dat u niets wist over de asielprocedure en dat u niet van plan was om langer in Zweden te blijven en dat u na het verkrijgen van verkeerde informatie u dit zei (CGVS, p. 12). Het mag duidelijk zijn dat dit geen afdoende uitleg is om de

drastische beslissing om een andere nationaliteit op te geven te verklaren. Dat u verklaarde niet lang in Zweden te blijven, maar toch een tweede asielaanvraag indiende, onder opnieuw dezelfde naar uw bewering frauduleuze identiteit, doet deze verklaring des te meer teniet. Ook omtrent uw geboortedatum die u opgaf in Zweden, namelijk 9 oktober 1999 (document Migrationsverket, p. 1) verklaarde u dat u deze gaf aangezien u niets van documenten bij had en niet als doel had om daar langer te blijven (CGVS, p. 13) wat zoals aangetoond geen afdoende verklaring is. Omtrent de namen die u gebruikte werd u overigens eerst voor het CGVS gevraagd of u bekend staat onder andere namen of u ooit een andere heeft gebruikt waarop u dit ontkende (CGVS, p. 11). Er werd u nogmaals een kans gegeven met de vraag of u dit ooit deed buiten België waarop u opnieuw ontkende (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met het gegeven dat u in Zweden een andere naam heeft opgegeven bleef u vasthouden dat u dezelfde naam had doorgegeven (CGVS, p. 11). Pas nadat erop werd gewezen dat u de naam R. gebruikte in Zweden zei u dat dit klopt, maar dat dit uw familienaam is die in Pakistan bijna nooit wordt gebruikt (CGVS, p. 11). Gewezen dat u in België enkel bekend staat als A.W. zei u dat het is omdat er op de documenten nergens R. staat (CGVS, p. 11). U zei dat in Zweden een paar keer werd gevraagd om de familienaam op te geven waarna u R. opgaf (CGVS, p. 11). Het is dan ook bevreemdend dat u dit niet in België deed aangezien ook hier naar de familienaam wordt gevraagd. U heeft dus minstens sinds 2015 moedwillig en bewust geprobeerd om de Europese asielinstanties te misleiden, niet enkel over uw naam of geboortedatum, maar ook over uw nationaliteit. De vaststelling dat u deze leugens gedurende meerdere jaren volhield ondermijnt reeds in ernstige mate de oprechtheid van uw verklaringen.

Dat u zich nu, bij uw verzoek tot internationale bescherming in België plots als Pakistaan uitgeeft, is moeilijk aanvaardbaar, temeer u uw nieuwe nationaliteit niet ontegensprekelijk wist aan te tonen.

Zo wist u vooreerst, ondanks uw bewering een Pakistaanse staatsburger te zijn, geen Pakistaanse identiteitskaart neer te leggen. Hiernaar gevraagd zei u dat u die niet had aangevraagd omdat de veiligheid in uw dorp niet goed was, mensen die in het verleden naar dat kantoor gingen waren niet teruggekeerd en uw vader gaf u niet de tijd om deze aan te vragen (CGVS, p. 4-5). Wat betreft uw vader is het bevreemdend dat hij u niet de tijd gaf, maar u wel twee jaar lang als meerderjarige in Pakistan zou vertoeven zonder identiteitskaart (u verklaarde immers in 2015 vertrokken te zijn, toen u naar eigen zeggen 20 jaar was en dus al enkele jaren recht had op een identiteitskaart). Indien de veiligheid niet goed was om een identiteitskaart te vragen is het opvallend dat u wel de kopieën van de identiteitskaarten van uw vader en moeder kon neerleggen. Gevraagd hoe het komt dat zij wel in het bezit konden zijn van een identiteitskaart verklaarde u dat zij dit in het verleden hadden aangevraagd toen de veiligheid goed was, maar dit niet het geval was in uw tijd (CGVS, p. 9). Uit de identiteitskaart van uw vader blijkt dat hij op 11 november 2014 (terwijl u het land verliet in 2015) het wel aandurfde om een identiteitskaart aan te vragen (CGVS, p. 9). Evenzeer vroeg uw moeder een Pakistaanse identiteitskaart aan op 13 november 2018 (CGVS, p. 9). Dat uw vader wel een identiteitskaart kon aanvragen, enige tijd voor uw vertrek uit Pakistan in 2015 en op een ogenblik dat u al meerderjarig was en dus ook een identiteitskaart kon verkrijgen, breekt het geloof in uw verklaringen verder af.

U legde geen andere documenten neer die uw identiteit zouden kunnen aantonen. Wat betreft uw schoolattest en studentenkaart moet worden opgemerkt dat de foto die er op staat van een veel jonger persoon dan u bent, waardoor u niet kunt aantonen dat dit document over u zou gaan. Bovendien kan een kopie steeds onderhevig zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, waardoor de authenticiteit nooit gegarandeerd kan worden. Wat betreft de overige documenten (geboorteakte, familiecertificaat, examenrapport) staat op geen enkele van deze documenten een foto waardoor u niet eens kunt aantonen dat deze documenten daadwerkelijk over u zouden gaan. Bovendien staat de naam A.W. geschreven, maar kunt u niet aantonen dat u dit bent. Voorts betreft het enkel kopieën die op zich al weinig bewijswaarde hebben. Voor al deze documenten moet ten slotte worden gewezen op informatie waaruit blijkt dat gezien de heersende corruptie in Pakistan, allerlei soorten documenten vervalst kunnen worden wat het geloof in de authenticiteit van Pakistaanse documenten sterk ondermijnt (zie blauwe map).

Bovendien zijn er tegenstrijdigheden op te merken in uw verklaringen enerzijds in België, maar ook in Zweden. Gevraagd welke documenten, foto's of andere zaken u had neergelegd bij uw asielaanvraag in Zweden vertelde u dat u niets had voorgelegd (CGVS, p. 20-21). Concreet gevraagd of u identiteitsdocumenten had neergelegd zei u hierop neen (CGVS, p. 21). Uit uw asielaanvraag in Zweden blijkt echter dat u een document van de Afghaanse ambassade in Zweden had voorgelegd (zie blauwe map – verklaring A). Opnieuw legt u leugenachtige verklaringen af en probeerde u de asielinstanties te misleiden wat vanzelfsprekend een negatieve indicatie heeft op uw geloofwaardigheid. Indien u nu in België de waarheid wil vertellen omtrent uw Pakistaanse nationaliteit betekent dit dat u het in Zweden aandurfde om een vals Afghaans document neer te leggen wat een negatieve implicatie heeft op de geloofwaardigheid van de documenten die u nu voorlegt. Ook uw verklaringen over uw familiesamenstelling zijn allerminst consistent en bevatten meerdere tegenstrijdigheden. Zo verklaarde u bij DVZ twee broers en één zus te hebben die verblijven in Quetta (Verklaring DVZ, 22 mei 2023, vraag 19, p. 9) terwijl u op het CGVS vertelde dat u in totaal vier broers heeft (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom u deze twee broers niet eerder heeft vermeld bij DVZ zei u dat uw vader had gezegd om ze niet te vermelden aangezien u niets over hen wist omdat ze vermist zijn en dat u het moeilijk vindt om hierover te praten (CGVS, p. 16). Uw twee broers zijn vermist sinds 2022 (CGVS, p. 15). Het mag duidelijk zijn dat deze verklaring geen steek houdt omdat u in Zweden, jaren voor uw twee broers vermist zijn, verklaarde dat u één broer en één zus heeft (zie blauwe map – verklaring

B). Omtrent uw familiesamenstelling legde u dus drie verschillende tegenstrijdige verklaringen neer waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan het familiecertificaat dat, zoals hierboven aangetoond, reeds een beperkte bewijswaarde had. Hierdoor ontstaat dan ook de oprechte twijfel of u uw verklaringen niet aanpaste doorheen de tijd om deze te laten kloppen met de informatie die staat op het familiecertificaat wat opnieuw een negatieve indicatie is omtrent de geloofwaardigheid van de door u verklaarde identiteit.

Gezien uw gebrek aan duidelijke identiteitsmiddelen en daar u, gezien de frauduleuze verklaringen die u over identiteit in het verleden aflegde, werd u erop gewezen dat u nood heeft aan ontegensprekelijke identiteitsdocumenten (CGVS, p. 21). Hierop zei u dat u alle documenten al reeds heeft afgegeven, u het B-form of familiecertificaat zal bezorgen en dat u geen identiteitskaart heeft en begon u te praten over uw broers (CGVS, p. 21). U vroeg zich ook af welke documenten u moet geven om dit te bewijzen (CGVS, p. 21). Hierop werd gezegd alle documenten die uw identiteit, reisweg of problemen kunnen aantonen (CGVS, p. 23). U gevraagd achter een paspoort, ook een doorslaggevend identiteitsmiddel, gaf aan nooit over een paspoort beschikt te hebben (CGVS, p. 9-10). Dat uw neergelegde documenten uw nationaliteit en identiteit niet kunnen ondersteunen werd hierboven reeds aangetoond. U bent dus niet in staat om uw nationaliteit en identiteit aan te tonen, ook niet nadat u op het belang hiervan werd gewezen.

Tenslotte stelde het CGVS u de vraag of u contact had opgenomen met de Pakistaanse ambassade om daar identiteitsdocumenten te bekomen waarop u zei dat u dit niet heeft gedaan (CGVS, p. 10-11). Gevraagd naar de reden hiervoor zei u omdat u illegaal naar hier bent gekomen de ambassade u dit niet zou geven en er veel vragen zouden worden gesteld waarop u zou moeten antwoorden waarna ze u misschien zouden deporteren (CGVS, p. 11). Uw advocaat gaf aan dat een verzoeker om internationale bescherming de autoriteiten van het land van herkomst niet mag contacteren omdat anders de vrees niet reëel zou zijn (CGVS, p. 31). U gaf echter aan nooit een persoonlijk probleem te hebben gehad met uw autoriteiten en verwijst naar de algemene situatie voor hazara's in Pakistan (CGVS, p. 24) waardoor de vraag of u contact kan opnemen met de Pakistaanse ambassade, niet onredelijk is.

Daar uw beweerde problemen als Hazara onlosmakelijk verbonden zijn aan uw huidige bewering een Pakistaans staatsburger te zijn, kan ook hier geen geloof meer worden gehecht. U haalde overigens aan geen persoonlijke problemen gekend te hebben, maar verwees enkel naar een zeer algemene vrees (CGVS, p. 24)."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisseren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoeker volhardt in zijn verklaringen een Pakistaanse Hazara te zijn en te hebben uitgelegd dat hij in Zweden een eigen achternaam opgaf omdat achternamen in Pakistan niet veel voorkomen, komt hij niet verder dan het herhalen van en volharden in reeds afgelegde verklaringen, hetgeen op zich evenwel geen afbreuk doet aan de pertinente motivering dienaangaande in de bestreden beslissing (zie *supra*). Hetzelfde geldt voor waar verzoeker stelt dat hij op aanraden van derden in Zweden valse verklaringen aflegde. Verzoeker brengt overigens geen enkel objectief stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat achternamen in Pakistan niet veel voorkomen. Integendeel, uit de door hem bijgebrachte documenten (zie verzoekers aanvullende nota) blijkt dat achternamen wel degelijk worden gebruikt in Pakistan. Waar hij stelt dat het, gelet op de heersende discriminatie van Hazara's in Pakistan, niet hoeft te verbazen dat hij in Zweden alles deed om niet te worden teruggestuurd en bijgevolg slecht advies heeft gevolgd, dient erop gewezen dat, indien verzoeker daadwerkelijk meent nood te hebben aan internationale bescherming ten aanzien van Pakistan omwille van zijn etnische origine als Hazara, redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker reeds ten tijde van zijn verzoek om internationale bescherming in Zweden hiervan melding zou maken en niet zou teruggrijpen naar leugenachtige verklaringen.

Waar verzoeker verwijst naar algemene informatie in verband met het bekomen van identiteitsdocumenten door Hazara's in Pakistan (verzoekschrift, p. 16-17), dient erop gewezen dat deze informatie dateert van 10 mei 2024 terwijl verzoeker reeds in 2015 uit Pakistan zou zijn vertrokken. Aldus kan deze informatie niet als relevant worden beschouwd voor de periode waarin verzoeker stelt in Pakistan te hebben verbleven. In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal er bovendien terecht op dat de voorgelegde Pakistaanse identiteitskaarten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en verzoekers aanvullende nota, stuk 1)

in 2014 en 2018 werden uitgereikt, zodat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker, als twintigjarige volwassen man, in Pakistan geen identiteitskaart zou hebben kunnen bekomen.

Waar verzoeker wijst op zijn verklaringen inzake zijn leven in Pakistan, dient erop gewezen dat deze op zich niet van aard zijn om alsnog geloof te kunnen hechten aan zijn voorgehouden Pakistaanse nationaliteit. Immers, deze verklaringen handelen over verzoekers persoonlijk leven en kunnen op zich betrekking hebben op een leven op een andere plaats. Geenszins blijkt uit deze verklaringen dat verzoeker daadwerkelijk de Pakistaanse nationaliteit heeft. In de bestreden beslissing wordt bovendien terecht gewezen op verzoekers verklaringen, afgelegd in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming in Zweden, en de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over zijn familiesamenstelling. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat de door hem voorgelegde schooldocumenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) bewijswaarde worden ontzegd, 'louter' omdat het slechts kopieën zijn en er in Pakistan een hoge graad van corruptie en documentfraude heerst.

Wat betreft de documenten toegevoegd aan verzoekers aanvullende nota, dient vastgesteld dat de identiteitskaarten van verzoekers ouders, de schooldocumenten, verzoekers geboorteakte, het attest van gezinssamenstelling en verzoekers studentenkaart (stukken 1-4 en 7) reeds aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werden voorgelegd (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Het louter opnieuw bijbrengen van deze documenten werpt geen ander licht op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing dienaangaande. Dat verzoeker nog een aantal bijkomende schooldocumenten voorlegt (aanvullende nota, stukken 5 en 6), doet aan de voormelde motieven uit de bestreden beslissing evenmin afbreuk. Vooreerst betreffen dit tevens slechts kopieën die wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk slechts een geringe bewijswaarde hebben. Tevens werd in de bestreden beslissing reeds terecht gewezen op de beschikbare informatie met betrekking tot corruptie en documentfraude in Pakistan (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), waardoor de bewijswaarde van Pakistaanse documenten danig dient te worden gerelativeerd. Verder liggen geen concrete gegevens voor waaruit zou kunnen blijken dat deze documenten daadwerkelijk op verzoeker betrekking hebben. De foto's op de certificaten tonen immers een veel jongere persoon dan verzoeker. Het certificaat van een crickettoernooi kan door eender wie en eender waar en wanneer zijn opgemaakt. Aldus zijn deze documenten niet van aard om op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen en alsnog verzoekers voorgehouden Pakistaanse nationaliteit aan te tonen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog betoogt dat het onredelijk is dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing motiveert dat hij naar de Pakistaanse ambassade had kunnen gaan om zijn identiteitsdocumenten op te vragen, dient erop gewezen dat verzoeker in Zweden naar de Afghaanse ambassade trok om identiteitsdocumenten te bekomen, terwijl hij aldaar beweerde een Afghaanse burger te zijn. Voorts wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker slechts een algemene vrees omwille van zijn etnische origine als Hazara aanhaalt. De bewering dat de Pakistaanse autoriteiten hiertegen niet optreden, zoals aangehaald in het verzoekschrift, is geenszins van aard om alsnog aan te nemen dat verzoeker ook de Pakistaanse autoriteiten zou vrezen en/of dat hij omwille hiervan niet naar de Pakistaanse ambassade zou kunnen gaan teneinde identiteitsdocumenten te bekomen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan doch moet hij enig

verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van zijn verklaringen omtrent zijn nationaliteit en vluchtrelaas zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vijftientig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER